

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: XR

Tožena stranka: Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost

Izrek

1. Člen 2 Direktive 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa je treba razlagati tako, da je „delovni čas“ v smislu te določbe odmor, ki je delavcu zagotovljen med njegovim dnevnim delovnim časom in med katerim mora biti v dveh minutah pripravljen za odhod na intervencijo, če je to potrebno, če iz celovite presoje vseh upoštevnihih okoliščin izhaja, da so zaveze, ki so temu delavcu naložene v navedenem odmoru, take, da objektivno in bistveno vplivajo na njegovo možnost, da v teh obdobjih prosto razpolaga s časom, v katerem se opravljanje njegovih poklicnih nalog ne zahteva, in da ta čas posveti svojim interesom.
2. Načelo primarnosti prava Unije je treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da je nacionalno sodišče, ki odloča po tem, ko je hierarhično višje sodišče razveljavilo njegovo odločbo, v skladu z nacionalnim postopkovnim pravom vezano na pravne presoje tega višjega sodišča, če te presoje niso združljive s pravom Unije.

(¹) UL C 131, 8.4.2019.

**Sodba Sodišča (tretji senat) z dne 9. septembra 2021 (predlog za sprejetje predhodne odločbe
Bundesverwaltungsgericht – Nemčija) – Bundesrepublik Deutschland/SE**

(Zadeva C-768/19) (¹)

(Predhodno odločanje – Skupna politika na področju azila in subsidiarne zaščite – Direktiva 2011/95/EU – Člen 2(j), tretja alinea – Pojem „družinski član“ – Polnoletna oseba, ki zaprosi za mednarodno zaščito zaradi družinskih vezi z mladoletnikom, ki je že pridobil subsidiarno zaščito – Datum, upošteven za presojo lastnosti „mladoletnika“)

(2021/C 462/06)

Jezik postopka: nemščina

Predložitevno sodišče

Bundesverwaltungsgericht

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Bundesrepublik Deutschland

Tožena stranka: SE

Ob udeležbi: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Izrek

1. Člen 2(j), tretja alinea, Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite je treba razlagati tako, da je – kadar prosilec za azil, ki je vstopil na ozemlje države članice gostiteljice, na katerem je njegov neporočen mladoletni otrok, in ki iz statusa subsidiarne zaščite, ki ga je ta otrok pridobil, želi izpeljati pravico do azila na podlagi zakonodaje te države članice, s katero je taka pravica podeljena osebam, za katere se uporablja člen 2(j), tretja alinea, Direktive 2011/95 – datum, upošteven za presojo, ali je oseba, upravičena do te zaščite, „mladoletnik“ v smislu te določbe, zaradi odločitve o prošnji za mednarodno zaščito, ki jo je vložil ta prosilec za azil, datum, na katerega je zadnjenavedeni vložil prošnjo za azil oziroma, odvisno od okoliščin primera, izrazil namero o podaji take prošnje.
2. Člen 2(j), tretja alinea, Direktive 2011/95 v povezavi s členom 23(2) te direktive in členom 7 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah je treba razlagati tako, da s pojmom „družinski član“ ni zahtevana dejanska ponovna vzpostavitev družinskega življenja med staršem upravičenca do mednarodne zaščite in njegovim otrokom.

3. Člen 2(j), tretja alineja, Direktive 2011/95 v povezavi s členom 23(2) te direktive je treba razlagati tako, da se pravice, ki jih družinski člani osebe, upravičene do subsidiarne zaščite, izvajajo iz statusa subsidiarne zaščite, ki ga je pridobil njihov otrok, zlasti ugodnosti iz členov od 24 do 35 te direktive, ohranijo tudi po tem, ko je ta upravičenec postal polnoleten, in sicer za čas trajanja veljavnosti dovoljenja za prebivanje, ki jim je izdano v skladu s členom 24(2) te direktive.

(¹) UL C 19, 20.1.2020.

**Sodba Sodišča (peti senat) z dne 9. septembra 2021 (predlog za sprejetje predhodne odločbe
Audiencia Provincial de Barcelona – Španija) – Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne/GB**

(Zadeva C-783/19) (¹)

(Predhodno odločanje – Kmetijstvo – Zaščita označb porekla in geografskih označb – Enotna in izčrpna narava – Uredba (EU) št. 1308/2013 – Člen 103(2)(a)(ii) – Člen 103(2)(b) – Prikazovanje – Zaščitena označba porekla (ZOP) „Champagne“ – Storitve – Primerljivost izdelkov – Uporaba komercialnega imena „Champanillo“)

(2021/C 462/07)

Jezik postopka: španščina

Predložitevno sodišče

Audiencia Provincial de Barcelona

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne

Tožena stranka: GB

Izrek

1. Člen 103(2)(b) Uredbe (EU) št. 1308/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o vzpostavitvi skupne ureditve trgov kmetijskih proizvodov in razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 922/72, (EGS) št. 234/79, (ES) št. 1037/2001 in (ES) št. 1234/2007 je treba razlagati tako, da štiti zaščitene označbe porekla (ZOP) pred ravnanji, ki se nanašajo tako na proizvode kot na storitve.
2. Člen 103(2)(b) Uredbe št. 1308/2013 je treba razlagati tako, da „prikazovanje“ iz te določbe po eni strani ne zahteva kot predpogoj, da morata biti proizvod, zaščiten z ZOP, in proizvod ali storitev, ki sta zajeta s spornim znakom, enaka ali podobna, po drugi strani pa je dokazano, kadar raba imena pri povprečnem evropskem potrošniku, ki je normalno obveščen ter razumno pozoren in preudaren, ustvari dovolj neposredno in nedvoumno povezavo med tem imenom in ZOP. Obstoje take povezave lahko izhaja iz več elementov, zlasti delne vključitve zaščitene označbe, fonetične in vizualne podobnosti med obema imenoma ter podobnosti, ki iz tega izhaja, in tudi če teh elementov ni, iz konceptualne bližine med ZOP in zadevnim imenom, ali celo iz podobnosti med proizvodi, ki so zajeti s to ZOP, in proizvodi ali storitvami, ki so zajeti s tem imenom. V okviru te presoje mora predložitevno sodišče upoštevati vse upoštevne elemente v zvezi z rabo zadevnega imena.
3. Člen 103(2)(b) Uredbe št. 1308/2013 je treba razlagati tako, da „prikazovanje“ iz te določbe ni pogojeno z ugotovitvijo obstoja dejanja nelojalne konkurence, ker ta določba uvaja posebno in ločeno zaščito, ki se uporablja neodvisno od določb nacionalnega prava o nelojalni konkurenci.

(¹) UL C 19, 20.1.2020.